

Arrest

nr. 148 258 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juli 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing van diezelfde datum tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker werd op 3 september 2009 aangemeld als niet-begeleide minderjarige. Er werd een voogd aangesteld voor de verzoeker.

Op 17 november 2009 werd een aanvraag ingediend tot afgifte van een aankomstverklaring. Op 4 december 2009 werd verzoeker in het bijzijn van zijn voogd gehoord. Op 14 december 2009 werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, beslissing die op 24 december 2009 werd betekend onder de vorm van een bijlage 38.

Op 24 januari 2010 verzocht verzoekers voogd opnieuw een aankomstverklaring af te leveren. Op 1 februari 2010 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, (hierna: de gemachtigde) een schrijven gericht aan de voogd van de verzoeker, waarin gesteld werd dat geen aankomstverklaring wordt afgeleverd en de bijlage 38 niet verlengd wordt.

Op 23 april 2010 heeft de voogd van de verzoeker een nieuwe aanvraag tot aflevering van een aankomstverklaring ingediend. Op 7 mei 2010 werd door de gemachtigde een schrijven gericht aan de voogd van verzoeker, waarin opnieuw gesteld werd dat geen aankomstverklaring wordt afgeleverd en de bijlage 38 niet verlengd wordt.

Op 3 september 2010 heeft de voogd van de verzoeker een nieuwe aanvraag tot aflevering van een aankomstverklaring ingediend. Op 21 september 2010 werd door de gemachtigde een schrijven gericht aan de voogd van verzoeker, waarin nogmaals gesteld werd dat geen aankomstverklaring wordt afgeleverd en de bijlage 38 niet verlengd wordt.

Op 25 november 2011 heeft de voogd van de verzoeker een nieuwe aanvraag tot aflevering van een aankomstverklaring ingediend. De verzoeker werd op 19 december 2011 gehoord, in het bijzijn van zijn voogd.

Op 19 december 2011 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing genomen tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing maakte het voorwerp uit van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwierp bij arrest nr. 79.962 van 23 april 2012.

Op 31 december 2012 werd de verzoeker meerderjarig en werd de voogdij van rechtswege beëindigd.

Op 7 juli 2013 wordt ten aanzien van de verzoeker een PV opgesteld betreffende betrapting op heterdaad voor drugsverkoop.

Nog op 7 juli 2013 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen. De eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, en de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod, werden aan de verzoeker in één akte en onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud model) ter kennis gebracht op 7 juli 2013 en zijn als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [J. C.], administratief assistent, wordt aan de persoon die verklaart zich [L. F.] te noemen, [...], en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om ONMIDDELIJK, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel op het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor DRUGSVERKOOP PV nr AN.60.LB.096372/2013 van de politie van ANTWERPEN
Betrokkene heeft geen officiële verblijfsplaats in België.*

*X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:
X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken. Daarbij werd betrokkene aangetroffen door de politie van ANTWERPEN voor drugsverkoop, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in de mate dat beroep wordt ingediend tegen de eerste bestreden beslissing, dit het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten d.d. 7 juli 2013.

De verweerder werpt concreet op dat de verzoeker geen belang heeft bij de schorsing en vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepalingen toepasbaar zijn. Daarenboven moet worden benadrukt dat de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door de verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikelen van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van het middel door de Raad.

Er kan bijgevolg niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat de administratieve overheid gehouden is, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging moet nemen op het moment dat het beslist. Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door artikel 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken uitsluitend verwijst naar het feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft, dat er een mogelijkheid zou bestaan op onderduiken en dat hij de openbare orde zou kunnen schenden. Dat de zorgvuldigheidsplicht en artikel 7 Vreemdelingenwet werden geschonden.

Artikel 74/14 bepaalt het volgende:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;”

Dat er echter geen risico bestaat op onderduiken en er geen schending van de openbare orde of nationale veiligheid is aangetoond. Verzoeker werd niet op heterdaad betrappt door de politie voor drugverkoop en is hiervoor evenmin veroordeeld. De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich in hoofdzaak op feiten die niet correct zijn om haar beslissing te nemen.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt verder dat een inreisverbod kan worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het inreisverbod niet op een afdoende wijze heeft gemotiveerd, met schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Verzoeker verblijft reeds vele jaren in België, sedert zijn minderjarigheid. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt nergens uit.

Dat verzoeker stelt dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omwille van de risico's die hij daar zou lopen. Rekening houdend met het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis is van het feit dat verzoeker afkomstig is uit Marokko diende zij te verantwoorden waarom er, gelet op de algemene situatie in het land van herkomst en de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals goed gekend door verwerende partij, geen schending zou kunnen zijn van artikel 3 EVRM bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Gelet op artikel 74/11, §3 in fine van de Vreemdelingenwet diende de Dienst Vreemdelingenzaken zich te onthouden van een inreisverbod, minstens diende ze te motiveren waarom volgens haar toch een inreisverbod mogelijk zou zijn.

Dat een terugleiding van verzoeker een onmenselijke behandeling zou uitmaken en in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM dat een verbod instelt op een onmenselijke behandeling. Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Evenmin wordt er verantwoord waarom de bescherming van het gezinsleven van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen het beweerd gevaar voor de openbare orde of waarom in casu een inreisverbod verantwoord zou zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken dient de nodige afweging met artikel 8 EVRM te maken en dient aan te tonen dat verzoeker een actuele dreiging vormt aan de hand van zijn persoonlijk gedrag. Zij diende aldus concreet aan te geven op welke wijze de actuele dreiging van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen de concrete familiale en persoonlijke belangen. Verzoeker verblijft reeds jaren in België en heeft getracht om zich te integreren. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke situatie van verzoeker daadwerkelijk in beschouwing heeft genomen blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Dat het geenszins bewezen is dat de verwijdering van verzoeker, die reeds vele jaren in België verblijft en wiens sociaal netwerk zich volledig in België bevindt, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privé- en familiaal leven zeer ernstig aan te tasten. Dat aldus van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de rechtspraak omtrent artikel 8 EVRM van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, op onvoldoende wijze een afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het respecteren van het recht op een familiaal leven, en anderzijds het belang van de Belgische openbare orde, en dat de bestreden beslissing geen dwingende noodzaak is voor de openbare veiligheid.

Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7, 74/14 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht alsook van artikel 3 en 8 EVRM."

4.1. Vooreerst wijst de Raad er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van een verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat er ook van zij, dient te worden benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bij de verzoeker ligt. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoeker dan ook met concrete elementen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet het voorgehouden risico staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een

eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de verzoeker geen enkele concrete toelichting verschaft bij de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Hij beperkt zich tot enkele rechtstheoretische beschouwingen en de enkele en loutere bewering dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hem zou blootstellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker geeft niet concreet aan welk risico hij precies zou lopen bij een eventuele terugleiding naar Marokko, laat staan dat hij enig begin van bewijs bijbrengt dat het om een ernstig en reëel risico gaat dat van die aard is dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt.

De verzoeker blijft aldus compleet in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Ook hier is het in de eerste plaats de taak van de verzoeker, wanneer hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en/of gezins- of familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

In casu stelt de Raad vast dat de verzoeker slechts vaagweg melding maakt van een gezinsleven en dat hij op geen enkele wijze hieromtrent nadere duiding geeft. De verzoeker geeft niet aan welk gezinsleven hij precies in België zou hebben ontwikkeld, terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn hele gezin – ouders, broers en zussen - in Marokko verblijft en dat de verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij verder geen familieleden heeft in België, dat hij geen familie wil in zijn buurt en dat hij alleen zijn leven wil maken (zie gehoorverslag d.d. 19 december 2011).

De verzoeker maakt dan ook geheel niet aannemelijk dat hij in België een gezinsleven, laat staan een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, heeft ontwikkeld.

Wat het bestaan van enig privéleven betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker ook op dit punt niet verder komt dan een aantal vage beweringen. Hij beperkt zich namelijk tot de stelling dat hij reeds jaren in België verblijft, dat hij heeft getracht zich te integreren en dat zijn sociaal netwerk zich volledig in België bevindt. Uit het gegeven dat een vreemdeling gedurende een aantal jaar op onwettige wijze of met een precair verblijfsrecht in een land verblijft kan echter niet zonder meer afgeleid worden dat hij in dat land belangen heeft die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en er is geen enkel begin van bewijs noch van het “sociaal netwerk” van de verzoeker in België noch van het feit dat de verzoeker zich tracht te integreren.

De loutere en bijzonder vage beweringen die de verzoeker thans uit, volstaan dan ook niet om een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

4.3. Waar de verzoeker in de bestreden beslissing een motivering verwacht aangaande de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat noch uit verzoekers betoog in het onderhavige verzoekschrift, noch uit de gegevens van het administratief dossier naar voor komt dat een eventuele

terugleiding naar Marokko verzoekers rechten onder de artikelen 3 en 8 van het EVRM daadwerkelijk in het gedrang zouden kunnen brengen.

Uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht worden afgeleid. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker op zich niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder over de daartoe vereiste identiteits- en reisdocumenten te beschikken, zodat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet *in casu* met zich mee brengt dat de gemachtigde in principe (tenzij er hogere rechtsnormen zijn die dit verhinderen), verplicht is om een bevel om het grondgebied af te geven. De motiveringsplicht die ter zake rust op de gemachtigde reikt dan ook niet verder dan dat een positieve motiveringsplicht. De gemachtigde dient dus niet uitdrukkelijk te motiveren waarom niet per uitzondering, omwille van de bescherming verleend bij de artikelen 3 en 8 van het EVRM, geen toepassing zou kunnen worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoeker de aangevoerde schendingen met geen enkel concreet element onderbouwt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarop verzoekers verwachtingen ter zake precies kunnen berusten.

De kritiek van de verzoeker faalt.

4.4. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schendingen van de artikelen 7, 7/11 en 7/14 van de vreemdelingenwet.

4.5. De te dezen relevante bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

De relevante bepaling van artikel 7/11 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

4.6. De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten is getroffen op grond van de artikel 7, eerste lid, 1° en 3° de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 7 van de vreemdelingenwet wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht blijkt dat erkend wordt en directe werking heeft in België, hij verwijst hiertoe naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker voorafgaandelijk aan het bestreden bevel enige elementen heeft aangebracht die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 en/of 8 van het EVRM en dat hij, zoals *supra* besproken, ook in het thans voorliggende verzoekschrift op geen enkele wijze de aangevoerde schendingen van artikelen 3 en 8 van het EVRM concreetiseert laat staan aannemelijk maakt.

De verzoeker betwist voorts niet dat hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de daartoe bij wet vereiste documenten. Het blijkt dan ook niet dat de gemachtigde in strijd met de voorliggende gegevens of anderszins op onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt.

De niet-betwiste vaststelling dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bevindt, volstaat op zich reeds om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet ligt niet voor.

4.7. Waar de verzoeker louter vormelijk betwist dat er een risico op onderduiken is en dat hij door de politie op heterdaad werd betrapt voor drugsverkoop, houdt verzoekers kritiek verband met de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. De verzoeker stelt dat er geen risico op onderduiken en geen schending van de openbare orde of nationale veiligheid is aangetoond en dat de gemachtigde zich baseert op feiten die niet correct zijn.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het risico op onderduiken in de bestreden akte wordt gegrond op het gegeven dat de verzoeker geen officieel adres heeft in België. Deze laatste vaststelling, die wederom door de verzoeker niet wordt betwist, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de correcte vaststelling dat hij geen officieel adres heeft in België niet in redelijkheid zou volstaan om in zijn hoofde een risico op onderduiken te weerhouden.

Voorts is de gemachtigde blijkens de bestreden akte van oordeel dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hieromtrent wordt toegelicht dat de verzoeker op heterdaad is betrapt voor drugsverkoop. Ook deze feiten vinden steun in het administratief dossier. Het administratief verslag vreemdelingencontrole, opgemaakt door de inspecteur van de politie te Antwerpen, vermeldt duidelijk dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt voor drugsverkoop. De loutere ontkenning van deze betrapping op heterdaad betreft dan ook een blote bewering van de verzoeker die geen steun vindt in het administratief dossier en die derhalve niet volstaat om de onwettigheid van het bestreden bevel aan te tonen.

Waar de verzoeker stelt dat hij niet werd veroordeeld voor drugsverkoop, merkt de Raad op dat het PV van vaststellingen van de politie te Antwerpen uiterst recent is en dateert van 7 juli 2013, dat de verzoeker deze vaststellingen geenszins van valsheid beticht en dat hij ook niet aantoont waarom deze vaststellingen geen bewijswaarde zouden hebben terwijl hij geen enkel begin van bewijs van het tegendeel aanbrengt. Het gegeven dat de verzoeker (nog) niet veroordeeld is voor het drugsdelict, hetgeen ook onmogelijk is gelet op het feit dat de bestreden bevel werd getroffen op dezelfde datum als het PV van de vaststellingen van betrapping op heterdaad, heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat het bestuur bij het nemen van zijn beslissing niet zou mogen verwijzen naar de vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Voor het overige is het niet betwist dat de verkoop van drugs wel degelijk een inbreuk op de openbare orde uitmaakt. De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde de voorliggende gegevens zou hebben miskend of dat hij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de verzoeker als een gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd.

De verzoeker toont niet aan dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling blijkt dan ook niet.

4.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker in zijn enig middel, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, niet aannemelijk maakt dat de motieven van het bestreden bevel zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde *in casu* niet in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane feitenvaststellingen.

Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt dan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

4.9. Aangaande het inreisverbod stelt de verzoeker dat hij reeds vele jaren en sedert zijn minderjarigheid in België verblijft. Hij meent dat het bestreden inreisverbod op dit punt niet afdoende is gemotiveerd nu uit niets blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met zijn specifieke omstandigheden. De verzoeker betoogt verder dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van "*de risico's die hij daar zou lopen*". Hij verwijst naar artikel 3 van het EVRM en geeft aan dat de gemachtigde zich, gelet op artikel 74/11, §3, in fine, van de vreemdelingenwet diende te onthouden van het opleggen van een inreisverbod, minstens dat hij diende te motiveren waarom een inreisverbod toch mogelijk zou zijn.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker ten aanzien van de tweede bestreden beslissing in wezen een schending aanvoert van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de motiveringsplicht, herhaalt de Raad dat uit artikel 3 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan blijken. Voorts werd supra reeds vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om ook maar de minste concrete elementen bij te brengen die erop zouden wijzen dat hij, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, daadwerkelijk een ernstig en reëel risico loopt op behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM.

Het thans opgelegde inreisverbod is gegrond op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet: er werd de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Hoger is reeds gebleken dat de verzoeker tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, geen gegrond middel heeft aangevoerd.

Nu de wettigheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek vaststaat, is de gemachtigde *in casu* blijkens de bewoordingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod af te leveren (*cf.* RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Ook hier is er, voor het louter opleggen van een inreisverbod, dus geen verdere motiveringsverplichting dan de positieve motivering dat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De gemachtigde moet niet motiveren waarom hij bij wege van uitzondering, geen humanitaire gronden ziet om af te zien van het opleggen van een inreisverbod.

Waar de verzoeker stelt dat *in casu* geen inreisverbod mocht worden opgelegd en dat er geen rekening werd gehouden met zijn specifieke omstandigheden, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat het vastgestelde risico op onderduiken en zijn betrapting voor drugsverkoop, elementen die niet worden weerlegd en die ontegensprekelijk specifieke omstandigheden van verzoekers geval uitmaken, niet in redelijkheid zouden kunnen verantwoorden dat aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. De verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen en hij brengt geen concrete elementen aan die toelaten vast te stellen dat de gemachtigde bij deze beslissing enig relevant specifiek gegeven over het hoofd zou hebben gezien.

Ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing dient derhalve te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te besluiten dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing blijkt dan ook geen schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht.

4.10. Het enige middel is, zowel wat de eerste als wat de tweede bestreden beslissing betreft, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE